



Arrest

nr. 147 718 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 15 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op onbekende datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt samen met haar partner en hun drie kinderen België binnen en dient een asielaanvraag in op 9 maart 2009.

Op 24 september 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoekster en haar partner de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 7 december 2009 met nummers 35 400 en 35 401, worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 14 december 2009 dienen verzoekster en haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 januari 2010 dienen verzoekster en haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 14 juni 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekster en haar gezin in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 15 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 14 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad van 28 oktober 2011 nr. 69 400 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 7 december 2011 dienen verzoekster en haar gezin een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 april 2012 worden aan verzoekster en haar gezin bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 5 juni 2012 worden de beslissingen van 24 april 2012 ingetrokken en wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 juni 2012 worden nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 21 september 2012 dienen verzoekster en haar gezin een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In december 2012 verhuist verzoeksters partner naar een ander adres.

Op 24 juni 2013 worden twee afzonderlijke beslissingen genomen waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, één betreffende verzoekster en de kinderen en één betreffende haar partner. De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.08.2012 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Verzoekster haalt geen buitengewone omstandigheid aan die hij haar zou kunnen vrijstellen van de verplichting om de machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Zij beroept zich ook op artikel 8 EVRM, maar zij toont niet aan dat zij valt onder de bescherming van dit artikel.

*De elementen die wijzen op de integratie van betrokkene - dat zij in België verblijft, sociale banden heeft, een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, een blanco strafregister heeft- behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)."*

Op 24 juni 2013 worden ten aanzien van verzoekster en haar partner bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Het bevel genomen ten opzichte van verzoekster, de tweede bestreden beslissing, luidt als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

(...)."

Op 18 juli 2013 worden de beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeksters partner ter kennis gebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet wanneer de bestreden beslissingen van 24 juni 2013 aan verzoekster ter kennis werden gebracht.

Verzoeksters partner dient op 19 augustus 2013 een beroep in tegen de beslissingen die in zijn hoofde werden genomen.

Bij arrest van de Raad van 27 februari 2015 nr. 139 959 wordt dit beroep verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve de laattijdigheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van dertig dagen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

2.1. Noch uit de bijlagen bij het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier blijkt op welke datum de bestreden beslissingen, genomen op 24 juni 2013, aan verzoekster ter kennis zijn gebracht. Dat ze ter kennis zijn gebracht, lijdt evenwel geen twijfel aangezien verzoekster ze als bijlagen bij het verzoekschrift voegt. Het verzoekschrift werd ingediend op 15 december 2014, dit is anderhalf jaar nadat de beslissingen werden genomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de beslissing van 24 juni 2013 genomen in hoofde van verzoeksters partner waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten in zijn hoofde, aan hem ter kennis werden gebracht op 18 juli 2013. Verzoekster en haar partner leefden op dat moment op een ander adres. Uit informatie verschaft door de verwerende partij op 7 mei 2015 blijkt echter dat het gezin op onbekende datum samen een brief naar de koningin heeft gestuurd, waarin ze melding maken van de geboorte van een vierde kind op 13 augustus 2014. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoekster en haar partner nog steeds contact hebben met elkaar, zodat verzoekster kon weten dat de gezamenlijk ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet reeds op 24 juni 2013 werd beantwoord in hoofde van haar echtgenoot. Tevens hebben verzoekster en haar partner

gebruik gemaakt van de diensten van dezelfde advocaat, die na de kennisgeving van de beslissingen aan de partner, tijdig een beroep heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2. De data van kennisgeving die verzoekster zelf vermeldt in het verzoekschrift zijn de volgende. Inzake de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, geeft verzoekster als datum van kennisgeving 24 juni 2013. Inzake de eerste bestreden beslissing vermeldt zij als datum van kennisgeving 13 november 2014.

Ter zitting van 19 mei 2015 betoogt de advocaat van de verzoekende partij dat de vermelde datum van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten een vergissing betreft en dat het verzoekschrift gelezen moet worden als *“het bevel genomen op 24 juni 2013”* in plaats van *“het bevel betekend op 24 juni 2013”*. De bewoordingen van het verzoekschrift laten dit echter niet toe, de bewoordingen inzake de kennisgeving luiden immers als volgt: *“Verzoekende partij heeft hierbij de eer een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing over te maken (...) tegen de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Toegang en Verblijf, Dienst Humanitaire Regularisaties dd. 24.6.2013, aan verzoekende partij betekend op 13.11.2014 en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 24.6.2013”*.

Nog rekening houdend met de omstandigheid dat het hier wel om een materiële vergissing zou gaan, dient te worden vastgesteld dat onder het kopje *“1.1. Ratione temporis”* van het verzoekschrift vermeld wordt: *“Gezien de bestreden beslissing aan verzoekende partij ter kennis gebracht werd op 13.11.2014 (...) kan er geen twijfel over bestaan dat dit verzoekschrift tijdig ingediend werd”*.

Hier lijkt verzoekster er van uit te gaan dat beide bestreden beslissingen haar op 13 november 2014 ter kennis werden gebracht. Uit het verzoekschrift zelf blijkt alleszins dat verzoekster onduidelijkheid creëert over de datum van kennisgeving van de tweede bestreden beslissing, door twee verschillende data te vermelden.

Verzoekster brengt echter geen enkel bewijs bij dat de bestreden beslissingen haar op 13 november 2014, dit is meer dan een jaar na de datum waarop ze werden genomen, werden ter kennis gebracht. Het valt niet uit te sluiten dat een beslissing meer dan een jaar na datum wordt ter kennis gebracht, maar dit blijkt niet uit de stukken van het dossier en verzoekster voegt bij het verzoekschrift enkel niet ingevulde formulieren van kennisgeving. Ter zitting stelt de advocaat van verzoekster dat de vermelding van 13 november 2014 als datum van kennisgeving gebeurde op basis van de verklaringen van verzoekster. Ter zitting wordt aan de advocaat van verzoekster meegedeeld dat de mogelijkheid wordt geboden om de dag zelf of de dag na de zitting een bewijs van kennisgeving van de bestreden beslissingen mee te delen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad heeft tot op de datum van uitspraak van dit arrest geen zulke inlichtingen ontvangen.

Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat de door verzoekster meegedeelde datum van kennisgeving, 13 november 2014, een loutere bewering betreft die door geen enkel materieel bewijs gestaafd wordt, en dat ter zitting geen elementen van overmacht worden aangevoerd. Tevens dient te worden vastgesteld dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster onduidelijkheid creëert inzake de datum van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten, door zowel 24 juni 2013 als 13 november 2014 op te geven. Ook moet worden vastgesteld dat aan verzoekster ter zitting de kans werd geboden om alsnog, de dag van de zitting of de dag erna, een bewijs van kennisgeving mee te delen maar dat zij geen gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Tevens wordt in dit verband herhaald dat haar partner reeds op 18 juli 2013 de beslissingen in zijn hoofde ter kennis heeft gekregen en verzoekster en haar partner te rade zijn gegaan bij dezelfde advocaat, zodat verzoekster niet onwetend kon zijn van het feit dat er reeds beslissingen genomen waren in hoofde van haar partner inzake een aanvraag die ze samen hadden ingediend. Bijgevolg kan worden aangenomen dat verzoekster op de hoogte moet geweest zijn van de beslissingen in haar hoofde genomen, kort nadat deze beslissingen werden genomen en niet pas meer dan anderhalf jaar later.

Aangezien er geen enkel bewijs voorligt dat de bestreden beslissingen pas op 13 november 2014 werden ter kennis gebracht, en er gegevens voorliggen waaruit blijkt dat verzoekster reeds vroeger kennis kon hebben van de beslissingen genomen in haar hoofde, dient, rekening houdend met de termijn van dertig dagen, te worden vastgesteld dat het op 18 december 2014 ingediende beroep tegen de bestreden beslissingen laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve

Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Het betoog ter terechtzitting kan geen afbreuk doen aan de laattijdigheid *ratione temporis* van het verzoekschrift. Verzoekster verzwijgt opzettelijk de datum van kennisgeving van de bestreden beslissingen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen elementen aanvoert waaruit het bestaan van overmacht in haren hoofde zou kunnen blijken, laat staan dat zij overmacht aantoonst.

Het beroep is bijgevolg laattijdig ingesteld. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET